

Povídání ateistovo a malování Mgr. Plivníkovo věcí křesťanských se týkající. Část 24.

Asi jste zaregistrovali menší změnu nadpisu. Pominu-li nejrůznější obrázky kapliček a kostelíků své sakrální náměty jsem vyčerpал. Na FB se nachází množství obrazů se sakrální tematikou, ale většinou se jedná o hodně, více nebo méně zdařilé kopie uznávaných mistrů, nebo tvorbu vystavujících autorů. Bohužel kopie nejsou pro můj účel to „pravé ořechové“ a autorská tvorba zase na mne působí spíše depresivně a pro to také nemám pochopení. Zastávám názor, že umění má diváka obohacovat, těšit, bavit a nikoliv děsit nebo rozesmútnit (opačný názor nikomu neberu, ale nejsem povinen ho šířit). Přesto jsem již před dávnými časy (čas hrozně rychle letí), narazil na sakrální tvorbu jednoho našeho zdejšího přítele, a ta si opravdu zaslouží, aby vstoupila ve větší veřejnou známost. Ony i různé parafráze, karikatury, obrázky naivistické, ale i zdánlivě zlehčující texty (viz třeba kniha Roark Bradford: Černošský pán bůh a páni izraelité) nebo animované filmy (Jean Effel a Eduard Hofman: Stvoření světa) jednak nejsou vůbec urážlivé vůči věřícím, a jednak nesou velký vzdělávací potenciál. Proto si dovolím poutat vaši další pozornost k „naivním“ obrázkům „podivného fenoménu“ zvaného Magister Plivník, a s jeho laskavým svolením je doprovodit slovem spíše blábolivým, ale snad též dostatečně srozumitelným.

Pokoušení svatého Antonína:

Antonínů má církev svatá více, neznámější je Antonín Paduánský, ovšem Mgr. Plivník přivádí na scénu snad méně oficiálního, ale o to lidu obecnému přístupnějšího svatého Antonína-Eremitu neboli Poustevníka, zvaného též Antonín Veliký.

Narodil se v roce 251 v egyptském městě Heracleopolis Magnum v rodině koptských křesťanů. Přestože rodina byla poměrně bohatá, on sám tíhl spíše k životu duchovnímu. Když v jeho 20 letech rodiče zemřeli, ve snaze připodobnit se Kristovým učedníkům, apoštolům, zřekl se majetku. Za svůj způsob života zvolil samotu v poušti. Jeho životopisec a žák, pozdější alexandrijský biskup Atanáš (295 – 373), ve svém díle uvádí, že Antonína nejdříve do zásad poustevnictví a askeze uvedl muž, žijící v odloučení poblíž jedné vesnice. Nebyl tedy Antonín „objevitelem“ poustevnictví, ale jeho nejvýznamnějším pokračovatelem, a proto je někdy nazýván poněkud nepřesně otcem mnišství. Ovšem právě jeho příklad si získal velké množství následovníků. Dokonce založil v roce 305 mnišskou komunitu anachoretů. Ale i tu nakonec opustil, aby mohl prodlévat v samotě a v r. 310 se stáhl do pouště. Poušť opustil vlastně jen kvůli své touze stát se mučedníkem, když přišel do Alexandrie v době pronásledování křesťanů ve snaze jim všemožně pomáhat bez ohledu na vlastní bezpečnost. Úděl mučednický mu však nebyl dopřán a on se opět vrátil k životu v poušti. Jeho životopisec a doprovodné legendy praví, že tam byl mnohokrát vystaven pokušení, aby tento způsob života opustil – to pokušení představovala divá zvěř skutečná i bájná, hadi i draci, také různé svůdné ženštiny, on však všemu odolal.

Byl také často vyhledáván pro své léčitelské schopnosti i pro své rady lidem v nesnázích. V mládí nabyt poměrně slušného vzdělání a proto si

dopisoval i s politiky a vedl diskuse s/nad řeckými filosofy. Zemřel ve vysokém věku 106 let v roce 357. Jeho svatost mu přisoudil téměř okamžitě hlas lidu v době, kdy se ještě nejednalo o formální obřad svatořečení, ale jeho svatost nikdy nebyla zpochybněna. Jeho život se později stal námětem mnoha uměleckých děl. Zobrazován bývá s atributy jako jeskyně v pozadí, různé bestie jej ohrožující, hůl ve tvaru T někdy s jedním nebo dvěma zvonečky a dalšími.

Mgr. Plivník: Autoportrét